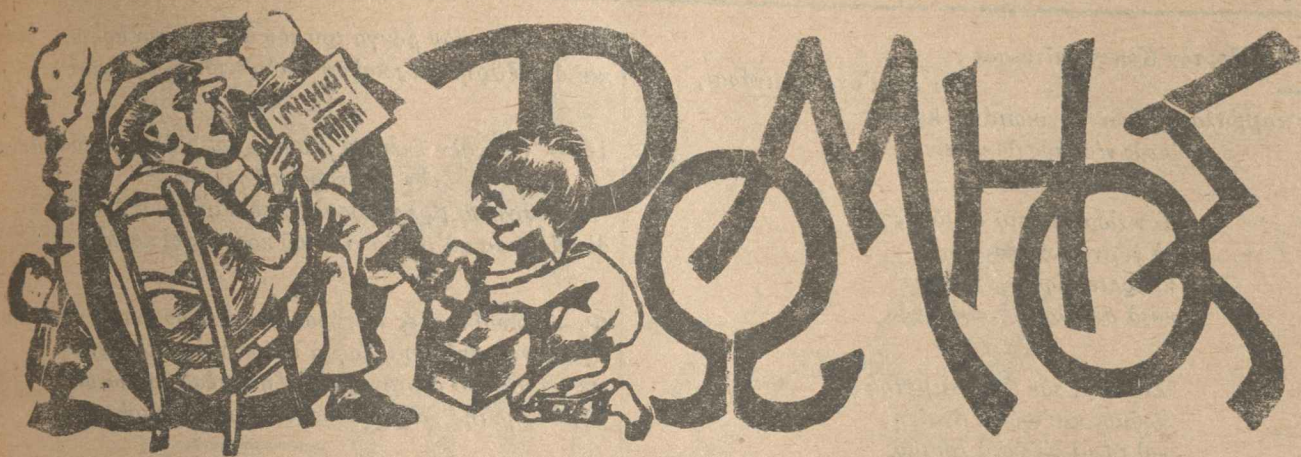




ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ελκοστών και πρώτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑνῆακόσα καὶ ἑξή
καὶ ὅλα χάπια Μπαρμπαλέτη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολὴ, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—ὁ ἕκαστος φράγκα καὶ ἴσ' ὁ χέρι.

Ἰουνίου τρίτη
καὶ σφαλῶ τὴν μύτη.

Σαράντα τέσσαρα σὺν ἑνῆακόσα
καὶ ἀσθμαίν' ἡ πλάσις μας ἀσφυκτιῶσα.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖον μ' ἓνα χεῖμαρρον φῶδων
τῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μετεφέρθη τὴν ὁδὸν,
ποῦναι δράσεως μεγάλης πολυτάραχος σταθμὸς,
τὴν οἰκίαν Ἐμπειρικοῦ, δεκατέσσαρ' ἀριθμὸς.

Μνημόσυνον ἐκείνου τοῦ πάλας Κωνσταντίνου.

Φ.—Δοιπὸν τὸν εἶδες ;
Π.— Ποιὸν νὰ δῶ ;
Φ.— Τὸν Βασιλεῖα τῆς Πόλεως.
Π.—Γιὰ τὸν Σουλτάνο θὰ μοῦ λές, ἐξώλης καὶ προώλης.
Φ.—Βρὲ τί Σουλτάνο τσαμπουνῆς ;
Π.— Μὰ ποιὸν μοῦ λές, κασιόδη ;
Φ.—Τὸν Βασιλεῖα, ποῦ τοῦσπασε' στὸ χέρι τὸ λεπίδι,
τὸν Βασιλεῖα, ποῦ πέθανε' στὸ χίλια τετρακόσα
καὶ τὸ πενήντα τρία,
καὶ σήμερ' στή μνήμη του κόβει καὶ ράβει τόσα
ἢ νέα ρητορεία.

Ἐοῦ, μωρὲ, ποῦ λούζεσαι μὲς' στήν ὀλαγγυλάγγη
καὶ ρητορεύεις ἀναιδῆς,
δὲν ἔτυχες' μπροστὰ νὰ δῆς
τὸν Βασιλεῖα, ποῦ μὲ χολαῖς τὸν' πότισαν οἱ Φράγκοι ;

Π.— Αὐτὸν τὸν Βασιλεῖα ποῦ λές
πῶς τὸν ἐπότισαν χολαῖς
ποτὲ μὰ τὴν πατρίδα
'μπροστὰ μου δὲν τὸν εἶδα.

Φ.—Γιὰ κύτταξε τὸν Βασιλεῖα μὲς' στοὺς καπνοὺς τῆς μάχης,
καὶ ἂν δὲν τὸν βλέπης, Περικλῆ, τὰ μάτια γιατί τᾶχεις ;
Π.— Σὰν ὅλους τοὺς σημερινούς
προασπιστὰς τοῦ γένους
τᾶχω καὶ ἐγὼ γιὰ ζωντανούς
καὶ ὄχι γιὰ πεθαμμένους.

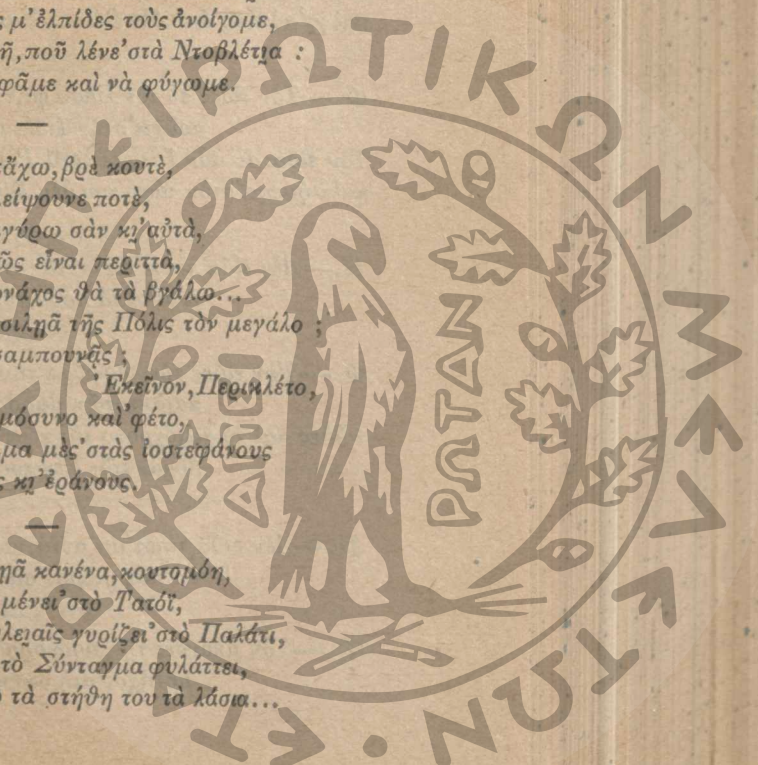
Δὲν τᾶχω γιὰ φαντάσματα,
σκιάς καὶ ψευτοπλάσματα,
γιὰ πεθαμμένους Βασιλεῖς
καὶ μύθους καὶ χιμαίρας,
τᾶχω νὰ βλέπω τῆς Βουλῆς
τοὺς ζωντανούς πατέρας.

Ἐγὼ δὲν εἶμαι παλαβὸς, ἐγὼ μαι' στὰ σωστά μου,
τᾶχω νὰ βλέπω κρεάτα κινούμενα' μπροστὰ μου,
τᾶχω νὰ βλέπω σώματα,
ποῦχουν κοιλῆς καὶ σιόματα.

Τᾶχω γι' αὐτοὺς, ποῦ στρώγονται' στὰ πέντε Βιλαέτια
καὶ ἑμεῖς τὸ Παρλαμέντο μας μ' ἐλπίδες τοὺς ἀνοίγομε,
τᾶχω γι' αὐτοὺς, βρὲ Φασουλῆ, ποῦ λένε' στὰ Νιοβλέτια :
μαμμὰ τοῖτοι λουκάνικο νὰ φᾶμε καὶ νὰ φύγωμε.

Γιὰ τοὺτους τᾶχω, βρὲ κοντὲ,
καὶ ἂν τοῖτοι λείψονε ποτὲ,
καὶ δὲν κυττάζω σιόματα τριγύρω σὰν καὶ αὐτὰ,
τότε θὰ πῶ τὰ μάτια μου πῶς εἶναι περὶ τὰ,
καὶ τότε μὲ τὰ χέρια μου μονάχος θὰ τὰ βγάλω...
Φ.—Τὸν εἶδες, βρὲ, τὸν Βασιλεῖα τῆς Πόλεως τὸν μεγάλο ;
Π.—Ποιὸν Βασιλεῖα μοῦ τσαμπουνῆς ;
Φ.— Ἐκείνον, Περικλέτο,
ποῦ μερικοὶ τοῦ' κάνανε μνημόσυνο καὶ φέτο,
καὶ θὰ τοῦ στήσουν καὶ ἄγαλμα μὲς' στὰς Ἰουστινιανούς
μὲ προσφορὰς καὶ ἐράτους.

Π.—Ἐγὼ δὲν ξέρω Βασιλεῖα κανένα, κοιτομόνη,
παρὰ τὸν Βασιλέα μας, ποῦ μένει' στὸ Τατόι,
καὶ γιὰ τοῦ κράτους τῆς δουλειᾶς γυροῖζει στὸ Παλάτι,
καὶ πάντοτε παρὼν καὶ ἄπὼν τὸ Σύνταγμα φυλάττει,
καὶ δὲν κυτπᾷ κανεὶς γι' αὐτὸ τὰ στήθη του τὰ λάσια...



Φ. — Είδες τὸν Κωνσταντῖνο μας;

Π. — Τὸν εἶδα ὅτ' ἀ γυμνάσια,
ποῦ καββαλάρης ἔκανε λογιωτάτας κούσεις
ὅτ' ἀς νέας τὰς ἀσκήσεις.

Τὸν εἶδα νὰ πετᾷ φαιδρὸς
σὲ γυμνασίων βόμβους,
κ' ἔρρεεν ὀφθονος ἰδρὼς
κατὰ μεγάλους θρόμβους.

Στρατοὺς τὸν εἶδα νὰ μετροῦ,
πρῶτος παντοῦ νὰ βγαίνει,
καὶ τώρα λένε ὅτ' ἀ λουτροῦ
τοῦ Σήφορος πῶς πηγαίνει.

Φ. — Γὰ τὸν Διάδοχο μοῦ λές;

Π. — Ἀμὲ γὰ ποῖον θαρρεῖς;

Φ. — Ἡ ζέστη σὲ παράσφιξε κ' ὅλο παραληρεῖς.

Ἐγὼ, μωρὲ, γὰ τὸν παλῆδ τὸν Κωνσταντῖνο λέω.
Π. — Ὅτ' ἀ φῆς καμμὰ ξανάσφιξη, κεφάλι γραβιῶ,
γιατὶ μοῦ τ' ἀνακάτεψες μὲ τούτη τὴν πορλάτα
καὶ τῆς σαλάτας.

Φ. — Εἶδες, βρε, τὸν Βασιλέα
μὲ τὴν περικεφαλαία

καὶ μ' ἔκλεινε τὴν λεπίδα;

Π. — Τίποτ' ἀπ' αὐτὰ δὲν εἶδα.

Φ. — Εἶδες σὺ νὰ τρέχῃς ἔμπρος
μὲ τὸν ἵππον τοῦ λαμπρὸς

τῶν παλῶν Ἀντοκράτορων ὁ φαστῆρ ὁ τελευταῖος
καὶ νὰ μάχεται ματαίως;

Π. — Πότε μὲ τοὺς Ἀλεξάνδρους, πότε μὲ τοὺς Κωνσταντίνους,
καὶ μὲ τοὺς καὶ μ' ἔκλεινε

μοῦ φορτόνεσαι ὅτ' ἀλήθεια καὶ μοῦ γίνεσαι τσιμποῦρι,
καὶ θυμῶν σου, σκυλομούρη,
πῶς μᾶς ἤλθε καλοκαῖρι,
ποῦ καθένος ὑποφέρει,

καὶ δὲν ἔχουν νεῦρα μόνον τὸ Παλλάκι κ' ὁ Κορφιάνης,
καὶ γὰρ αὐτὸ κ' ἔγινε δὲν θέλω μὲ σκιάς νὰ μὲ ταράττης.

Φ. — Τὸν εἶδες σὺ τὸν Βασιλῆα, τὸν μάρτυρα, τὸ θῦμα,
ποῦ χεῖ' στήν Πόλιν μνήμα;

Τὸν εἶδες σὺ σὰν ἔπεφτε ὁ Ρωμανοῦ τὴν Πύλην,
καὶ σήμερ' ὅτ' ἀ τῶν τάφου τοῦ δὲν ἔχουνε καντύλι;

Π. — Δὲν εἶδα τίποτ' ἀπ' αὐτὰ, καὶ μ' ἔσκασες ἀλήθεια
μ' αὐτὰ τὰ παραμύθια.

Φ. — Τὴν εἶδες τὴν πορφύρα τοῦ νὰ πορφυροῦται μ' αἷμα
κατακτητῶν βαρβάρων;
τῶδες καὶ τὸ χιλιόχρονο τῆς νέας Ρώμης Στέμμα
βορὰν τῶν Γενισάρων;

Π. — Δὲν εἶδα τίποτ' ἀπ' αὐτὰ, καὶ κάνε μου τὴ χάρι
νὰ πάψῃς, βρε σαλάρη.

Φ. — Τὸν ἄκουσες τῆς συμφορᾶς τοῦ γένους νὰ θρηνῇ
μονάχος σὴ σκηνή;

τὸν ἄκουσες τὸν βόγγο τοῦ, τὸν ἄκουσες τὸν θρῆνο,
καὶ δὲν ἐθρῆνησες καὶ σὺ μ' αὐτὸν τὸν Κωνσταντῖνο;

Π. — Ὅχι, δὲν ἔκλαψα μ' αὐτὸν καὶ μ' ἄλλους πεθαμμένους
τὴν συμφορὰ τοῦ γένους.

Ἐγὼ θρηνῶ, βρε Φασουλῆ, ποῦ κάμποσαις ἡμέραις
δὲν ἄκουσα νὰ βρίζονται τοῦ κράτους οἱ πατέρες.

Φ. — Δὲν ἄκουσες τριγύρω τοῦ νὰ κλαῖν παιδιὰ καὶ μῆναι
κ' ἔκλεινε τὴν Ἀγρὰ Σοφρὰ τὴν κοσμοξαινομένη
μὲ τετρακόσια σήμαντρα κ' ἔξῃται δὲν καμπάναις
τῆς δόξης τῆς χιλιόχρονης τὸ τέλος νὰ σημαίνει;

Π. — Ἐμένα δὲν μ' ἐξύπνησε καμμὰ καμπάνα τέτοια,
κ' ἄκουσα μόνο, Φασουλῆ,
πῶς ἐξεθῆσαν πολλοὶ
τὸν Κόντε γὰ ρουσφέτια.

Φ. — Μὲ δικεφάλους ἀετοὺς
τὸν εἶδες θανασιόους;
τὸν εἶδες μὲ τοὺς Ἐνετοὺς,
μὲ τοὺς Γενονησιόους;

Τὸν εἶδες καὶ μὲ τοὺς πολλοὺς, ἀλλὰ καὶ κατὰ μόνος;

Π. — Ἄν ἦταν, βρε Φασουλῆ, τοῦλάχιστον χειμῶνος,
τότε μ' ἔμπορῶσα πίνωντας ζέστη φλασκομηλὴ
ν' ἄκούω τὴν πορλάτα σου γὰ αὐτὸν τὸν Βασιλῆα.

Φ. — Τὸν εἶδες σὺ τὸν ἦρωα μὲ τὸ σπαθί' σὺ χέρι;

Π. — Μὴ λησμονῇς, βρε Φασουλῆ, πῶς εἶναι καλοκαῖρι.

Φ. — Δὲν εἶδες πῶς σωρὶσάστηκαν Παλάτια μαγικά
σὰν ἔρριξε τὰ σύμβολα τ' Ἀντοκρατορικά;

Π. — Χίλις φορὰς μοῦ τῆρας, χίλις φορὰς μοῦ τῆρας
μὴ μοῦ ταράξῃς τὴν χολήν
καὶ σκάσῃς πῆλ, βρε Φασουλῆ,
γὰ νὰ μὴ φῆς καὶ φάπαις.

Φ. — Δὲν εἶδες πῶς σὰν ἔπεσε τῶν πόλεων ἡ Πόλις
ἔσεισαν τὰ θεμέλια τῆς οἰκουμένης ὅλης;

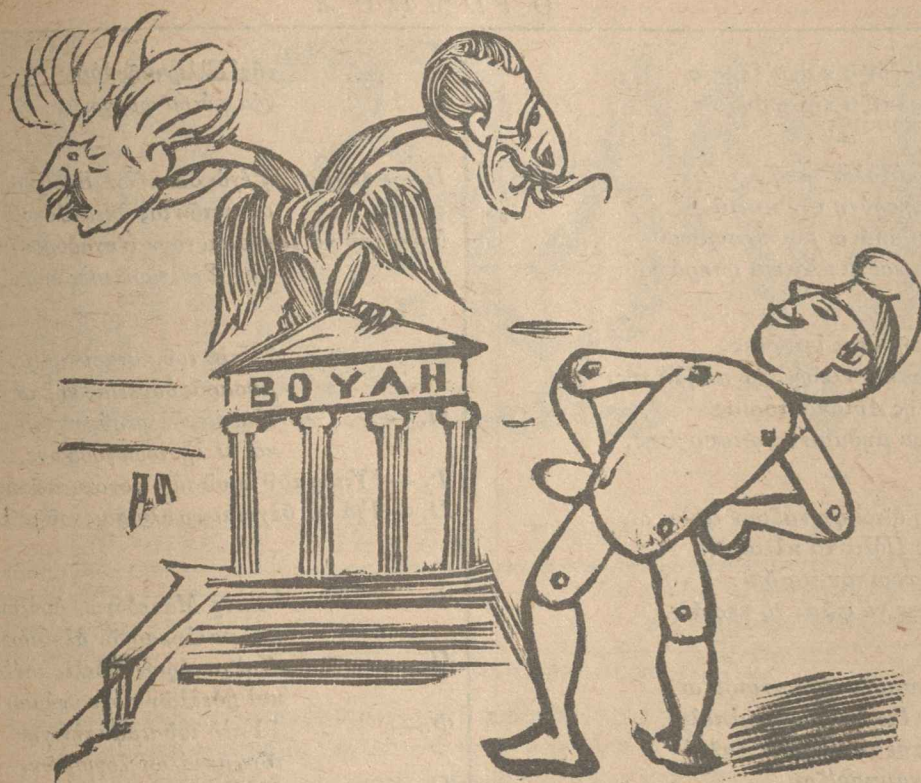
Π. — Ἐγὼ βλέπω, μπουνταλά,
πῶς ὁ κόσμος βάζει νέφτι
καὶ πραγματικῶς χαλᾷ
διὰ τὸ Κουβέρνο πέφτη.

Κ' ἔγινε θῆλω' στοὺς αἰῶνας
πάντα πτώσεις κ' ἀλλαγές
τῆς Ἐλῆας καὶ τῆς Κορδόνας,
σῆκω πέσε κ' ἔκλογαίς.

Φ. — Δὲν τὸν εἶδες πῶς πετιόσε;
δὲν τὸν ἄκουσες σὴν πάλιν
πῶς Χριστιανὸς ἔζητοσε
νὰ τοῦ κόρη τὸ κεφάλι;

Ἄκουσες τοὺς δικεφάλους
ἀετοὺς νὰ πικροκλαῖνε,
καὶ τοὺς χρόνους τοὺς μεγάλους
σὲ χαλάσματα νὰ λένε;

Δὲν ἄκουες καὶ σὺ τὸ κῆμα
τοῦ Βοσπόρου νὰ μιλῇ



μὲ τοῦ μάρτυρος τὸ μνήμα;
Δὲν ἄκουω, Φασουλῆ.

Φ. — Ἔτσι φαίνεται κοφρὸς...
μὰ δὲν βλέπεις ἕνα φῶς
ἐκ τοῦ μνήματος αὐτοῦ;
Π. — Τίποτα δὲν βλέπω...

Φ. — Φτοῦ!
Μὰ δὲν βλέπεις νὰ προβάλῃ
μὲς' ὅτ' ἀ χρόνια τὰ χυδαῖα
μὰ ποῦ λέγεται Μεγάλη
τῆς πατρίδος μας Ἰδέα;

Δὲν ἐδάκρυσες, τσολῆ,
ἔμπρος σὲ τέτοιο Βασιλῆα;

Π. — Πῶ! πῶ! πῶ! τί σαχλαμάρες, τί τρελλοῦ παπῆ Βαγγέλια...
πῶς μὲ κάνεις, ἀδελφέ μου, νὰ λιγῶνωμαι ὅτ' ἀ γέλοια.

Φ. — Κ' ὅμως εἶσαι δακρυομένους, ἡ μορφή σου τὸ δηλοῖ.

Π. — Μήπως τάχα κ' ἀπὸ γέλοια δὲν δακρύζεις, Φασουλῆ;

Φ. — Δὲν εἶδες σὺ τὸν Βασιλῆα; ... μαρμαρωμένος μένει
κ' ὅλοι μοῦ λένε πῶς καιροὺς ἀνάστασι προσμένει
ἄκουση καὶ τὴν λειτουργίαν τὴν μυστοεξευμένη.

Ἐγὼ τὸν βλέπω γύρω μας ὡς ὀπτασίαν πλάνης...

Π. — Σὰν δὲν βαρύνεσαι βλέπε τον, μόνον καιρὸ ποῦ χάνεις.

Φ. — Βλέπω καὶ τὸν δικεφάλον χρυσὰ πτερὰ ν' ἀνοίγῃ
πρὸς σαπφειρίνους οὐρανούς,
καὶ σὲ βαρβάρους τωρινούς
τὰ νύχια τοῦ νὰ μπήγῃ.

Π. — Ἐνὰ αὐτὸ κ' ἔγινε κνιτῶ, ποῦ χεῖ διπλὸ κεφάλι,
τὴν αὖν τοῦ Κορφιάνη μας καὶ τῆς Πάλλης.

Κρατεῖ σφικτὰ ὅτ' ἀ νύχια τοῦ Κορδόναρο κ' Ἐλῆα,
κ' ἀπλύνει τῆς φτερούγαις τοῦ κατὰ τὸν Βασιλῆα.

Ἄιτὸς πετᾷ δικεφάλος... χαρὰ ὅτ' ἀ πέταγμα τοῦ!...
σηκόνεσαι γὰ νὰ τὸν ὀφῇς,
κ' ἄλλοι πετοῦν ἀετιδεῖς
γοργόφτεροι σιμά του.

Ἄιτὸς πετᾷ δικεφάλος μὲ λαίμαργα τὰ μάτια,
δαβαίνει μὲς' ἀπὸ Βουλᾶς καὶ μὲς' ἀπὸ Παλάτια.
Χειροκροτοῦν στρατεύματα, χειροκροτοῦν καὶ στόλοι,
τρέχουν τὰ πλοῖτα σὰν νερά,
καὶ κἀνιστὸν μ' αὐτὸν φτεροῦ
κ' οἱ κοιλάρδες ὅλοι.

Πετᾷ δικεφάλος αὐτὸς,
ποῦ βλέπει καὶ βελόνα,
κ' ὅλοι φωνάζουν πῶς αὐτὸς
φτερόνεται καὶ χελώνα.

Μὲ τούτον ὁ Ρωμῆος νικᾷ,
τὸν λέν αὐτὸ λιμάρι,
δαβαίνει κ' ἀπὸ Κεντρικὰ
Ταμεῖα καὶ φερούρει.

Τοῦ λέν μεγαλυνάρι, τοῦ πάλιν ὀκνηχία
κ' οἱ κωνενέδες κ' οἱ σοφοί,
κ' ἔχει τὸ Σύνταγμα τροφή,
καὶ κάνει πῆχες τὰ φτερά καὶ πιδάμας τὰ νύχια.

Πετᾷ δικεφάλος αὐτὸς
καρδαμομένος, δυνατὸς,

καὶ μὲ κορδόνη καὶ μ' ἑλθαῖς
ῥηλὰ τῆς κίλξει τῆς φωλιαῖς.

Ἄϊτὸς δικέφαλος πετῶ
κ' ἢ Ρωμηοσύνη τὸν κυτῶ.
Ἄϊτ', τοῦ λέει, πέταξε κ' ἀπάνω μου θρογγάσου
μὲ τὰ τσαλένια νύχια σου καὶ τὰ πλατεῖα φτερά σου.

Ἄϊτ' μεγάλε, σύμβολον τῆς νέας ἱστορίας,
στὴν πληγωμένη σίμωσε καὶ γλείψε τὴν πληγὴ τῆς,
κ' ἐκεῖνος ὁ δικέφαλος τῆς Αὐτοκρατορίας
ἐμπρός σου νᾶναι σήμερα μηδαμινὸς σπουργίτης.

Πετῶ δικέφαλος αἰτὸς κ' αἰτοὶ φωνάζουν ἄλλοι :
πάστε τῆς Πόλις τὰ κλειδιά,
κ' ἐλάτε γύρω του, παιδιὰ,
τῆς δόλιας ψωροκώστενας νὰ φᾶμε τὸ κεφάλι.

Τέτοιοι ἐγὼ δικέφαλο κυτᾶζω καὶ γνωρίζω
μὲς' σὶν Ρωμηῶν τὸ ρεμπελιῶ,
κ' ἐμπρός σὲ τοῦτον τὸν παλῆδ
μήτε τὸν χαμπαρίζω.

Τοῦτον ἐξυμνῶ καὶ ψάλλω μὲ γλυκόλαλα πουλιά...
Φ.— Ἐλα νὰ προσευχηθοῦμε' στὸν παλῆδ τὸν Βασιληᾶ.

Δέησις τῶν δρῶ ξυλένων πρὸς τὸν πάλαϊ Κωνσταντῆνον.

Φ.— Μαρμαρωμένε Βασιλεῦ, σὲ βλέπω καὶ σὲ ντρέπομαι...
τὴν δόξα σου δοξάζουμε κ' ὅλοι τὴν διαλαλοῦμε...
σὺ κάνε μας' στὸν ὕπνο μας τοῦλάχιστον νὰ βλέπουμε
ὅσα σὰν χάσκουμε ξυπνοὶ μᾶς κάνουν καὶ γελοῦμε.

Δῶσε' στοὺς ἀπογόνους σου' λίγη φιλοτιμία...
Π.— Καὶ κάνε τους νὰ βλέπουνε τὰ Κεντρικὰ Ταμεῖα.

Φ.— Εἰς αὐτὴν τὴν νέαν πάλην
δέομαι κ' ἐφέτος πάλιν
ὑπὲρ τοῦ καθυποτάξαι' σ' τῆς Ἑλλάδος τὴν Βουλὴν
κάθε βάρβαρον φυλήν.

Π.— Μὰ κ' ἐγὼ τῶν θεωρείων ὁ γενναῖος μαχητῆς
σὰν καὶ σὲ γονυπετῆς
ὑπὲρ τῆς περιφερείας, δέομαι τοῦ Κωνσταντίνου,
τῆς μικρᾶς καὶ τῆς μεγάλης,
καὶ τῶν ἐκλογῶν τῆς Τήνου
καὶ τῶν ἐκλογῶν τῆς Πάλλης.

Κ' ὑπὲρ τοῦ καθυποτάξαι' σ' τὰς δρεῖεις τῆς κοιλίας
κάθε τροπαιὸν εὐκλείας,
κάθε φρόνημα καὶ πόθον
εἴτε γνήσιον ἢ νόθον.

Φ.— Τὸν σταυρὸν τῆς Ἰουδαίας
ἐκ βαρβάρων λύτρωσε,

τῆς Ἑλληνικῆς ιδέας
νέα φύτρα φύτρωσε.

Π.— Δέομαι κ' ἐγὼ δακρύων, Βασιλεῦ, περικλυτῶν
μὲ πετιῶντας ἀκεφάλους,
ὑπὲρ τοῦ νὰ μαχαιρώνουν ἱεραδόχοι μαθηταί
τῶν Σχολείων τοὺς δασκάλους.

Φ.— Ὑπὲρ τοῦ κατασυντριβῆναι
μυσαρᾶς δουλείας κρῖκους...

Π.— Καὶ μεγαλοσταύρους οἰνῶν
καὶ σὲ ληστοφυγοδίκους.

Φ.— Ὑπὲρ τοῦ λαοῦ τῶν πόνων, ποῦ σηκώνει τόσα βάρη

Π.— Γὰρ νὰ δέχεται σφαλιάραις τοῦ μπεκροῦ τοῦ Διὸς

Φ.— Ὑπὲρ Μακεδόνων δούλων
καὶ παλληκαριῶν ἀλκίμων...

Π.— Καὶ ρητόρων Βδελλοπούλων
καὶ βδελλῶν πολωνύμων.

Φ.— Ὑπὲρ τοῦ τιμᾶν τὴν γῆν
τῶν μεγάλων λογισμῶν...

Π.— Κ' ὑπὲρ τοῦ καταφαγεῖν
τὸν προὑπολογισμὸν
εἰς εἰρήνης ὀπισμὸν.

Φ.— Ὑπὲρ τοῦ καθοδηγήσαι τῆς Ἰδέας τοὺς στρατοὺς
ὑπὸ νέους ὑπερμάχους εἰς τὴν γῆν τῶν ὁραμάτων.

Π.— Κ' ὑπὲρ τοῦ μεταμορφῶσαι δικεφάλους ἀετοὺς
σὲ κουρούναις καὶ σὲ μαύραις κονκουβάγαις χαλασμέναις

Φ.— Ἄς ἀνάψουν, Κωνσταντίνε, νέα πολυκάντυλα...

Π.— Κ' ἄς γινοῦν τὰ λάβαρά μας εἶδος μιζομάντυλα.

Φ.— Σὺ δὲ πρωτότοκο βλαστάρη τῆς Κορώνας ἐνσαρκίᾳ

Π.— Κ' ἄς γινοῦν τὰ γάλατά μας πρὶν νὰ γίνῃ τὸ δὲ καὶ τὸ

Φ.— Ἐμπνευσε κ' ἐμὲ τὸν δόλιο τῆς Ἀθήνας κοκκαλιάρη
μὲ χρυσᾶ πατριδος ἔπη...

Π.— Μὰ κ' ἐμένα νὰ τοῦ δίνω' μπρός καὶ πίσω του σπῆ
ποῦ νὰ βάζῃ καὶ σ' τὴν τσέπη.

καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Στὴν Πλατεῖαν Κουμουνηδούρου Μαρσιδάκης ὁ μεγάλος
καλλιτέχνης ἀνδρικήλων, ποῦ δὲν εἶναι τέτοιος ἄλλος,
δίδει κατὰ Μολιέρου μίαν κομωδίαν ἀπείτης,
καὶ καθεὶς τῆς τέχνης λάτρεται καὶ γενναῖος διασώτης
ἄς προσπαθῇ νὰ ἀπολάσῃ μαριονέταις μὴ φορὰ
καὶ μὲ γέλοιο νὰ περάσῃ τὴν βραδεῖά του μὴ χαρὰ.

Ὅντως ἔπαινος ἀρμόζει πρὸς τὸν Σύλλογον ἐκείνων
τῶν ἡθοποιῶν Ἑλλήνων,
ποῦ βγάλε Δελφίον τόσα, θανμασίως τυπωμένον,
μὲ λεπτομερεῖς ἐκθέσεις ὅλων τοῦ τῶν πεπραγμένων.
Ὅθεν Ἀσκαρὴν τὸν Νίκου, Πρόεδρόν του σθεναρόν,
ἀνυμνεῖτε τὸν καὶ πάλιν κατὰ πάντα τὸν καιρόν.